

חברותא

שַׁבַּת פְּרָשַׁת בְּמִדְבָּר, כ"ט אייר התשפ"ג

חומר למוד שבועי

נשיאים ורועים

מבחן הצאן

חברותא: חג השבועות קשור לשלושה צדיקים: נתנה בו התורה לעם ישראל, על ידי משה רבנו, וביום זה הסתלקו דוד המלך והבעל שם טוב.

שלישתם לא התחילו את דרכם בצדיקים או כמנהיגים מפרסמים, אלא דוקא בעבודה שנראית פשוטה מאוד. ההתגלות הראשונה של השם למשה רבנו (במעמד הסנה), היתה בשעה שהוא רעה את הצאן של יתרו חותנו במדבר. כף גם דוד המלך היה רועה את הצאן של אביו ישי.

אומר על כף המדרש, שהשם בוחן את הצדיקים כיצד הם רועים את הצאן שלהם, לפני שהוא שולח אותם להנהיג ו'לרעות' את עם ישראל. למשה הוא התגלה אחרי הספור עם אותו גדי קטן שברח מהעדר ומשה הרכיבו על כתפו ודאג להשקותו ולהשיבו אל העדר. כף גם דוד היה רגיל להוציא בשעת המרעה תחלה את צעירי הצאן כדי שיוכלו ללחץ את העשב הרך, ולבסוף את המבגרים יותר שיאכלו את העשבים הקשים.

שלושת הרועים

שליח/ה: גם משה וגם דוד הוכיחו שהם יודעים להתמסר אל הצאן ולתת לכל אחד מה שמגיע לו, ולכן בחר בהם השם להנהיג את עם ישראל.

ומצאן רגיל ל'צאן קדושים' – הבעל שם טוב לפני התגלותו היה 'עוזר למלמד' ודאג להביא את הילדים הקטנים אל החידר ולומר עמם 'אמן'.

myshliach.net

תודתנו נתונה למערכת 'נשמתא דאורייתא' על עזרתם והסכמתם בהדפסת החומרים

ספורי בעל שם טוב

שליח/ה: אצל שלשתם ראו כיצד הם נמצאים מעל ההגבלות של טבע העולם. דור המדבר, דורו של משה, זכה לנסים ולנפלאות. גם לדוד המלך נעשו נסים רבים. על הבעל שם טוב ותלמידיו יש ספורי נסים רבים, עד שכשרוצים להגדיר ספור כנס, אומרים עליו את הבטוי "בעל-שם סקע מעשה" ("ספור של הבעל שם טוב...").

את הכוח הזה הם מעניקים לנו, שכל יהודי יוכל להיות מעל הטבע כשהוא בא לקיים תורה ומצוות. אף בזה יש שלושה שלבים:

בארץ ובמדבר

חברותא: משה פעל בדור שלו שכל ההנהגה תהיה למעלה מהטבע. כשהם היו במדבר, היה להם הכל בדרך נס. מן לאכל, מים מבארה של מרים, עננים שפלו את הדרך וגהצו את הבגדים ועוד ועוד. [לכן על ידו נתנה התורה, שהיא למעלה מהגבלות העולם].

דורו של דוד, הוא כבר דור שהיה בארץ ישראל והתעסק עם טבע העולם, חרישה זריעה ושאר מלאכות [ולכן הוא כתב את ספר התהלים שענינו תפלה, שקשורה עם צרכי העולם]. אף דוד המלך העניק את הכוח לאנשי דורו לגלות כיצד גם כשעוסקים בטבע העולם וזקוקים לעבד לשם פרנסה, הם בעצם מעל הטבע. השם הוא זה שנותן את הברכה בפרנסה ובבריאות, וממילא כשצריכים לקיים את רצונו בקיום מצוות, אף אחד לא יכול להפריע.

גם בגלות

שליח/ה: אבל כשבני ישראל נמצאים בגלות, לא מקפים בענן כמו בדור המדבר, לא בתקופה של מלכות כמו בימי דוד, נהיה הרבה יותר קשה לעסוק בתורה ובמצוות ללא כל הפרעה. בא הבעל שם טוב ועורר את הענין שהשם משגיח על כל יהודי בהשגחה פרטית [וכך הוא גלה אף שהעולם עצמו, בכל מצב, קשור ומאחד עם השם]. ואם כן, השם עושה לנו נסים ונותן לנו את הפוח לעבד אותו גם בזמן הגלות – "לכתחלה אריבער" (מעל כל ההגבלות).

הלכה:

נשיאי ישראל – משה, דוד והבעל שם טוב, מלמדים אותנו כיצד בכל מצב ותקופה, יהודי שיהי ל"ממלכת כהנים" ויכול לקיים מצוות בלי הפרעה כלל, וכך הוא הופך את העולם ל"דירה לו יתברך".

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ח עמ' 248 ואילך, ח"ח עמ' 35 ואילך, ועוד)

שאלות הבנה:

במה נבחנת גדלותו של האדם?
מה מתן תורה פעל בעם ישראל?
מי נותן לנו את הכוח לגלות את זה במשך הדורות?
איך עלינו להתנהג פתוצאה מכך?

כאן מתעוררת השאלה, הרי כל אחד מהם היה חשוב עוד לפני שהפך למנהיג ישראל. יתרו ידע שחתנו משה גדל בבית פרעה והיה חכם גדול, כך גם ישי הכיר את מעלותיו של דוד בנו, ומדוע הם מנו אותם לעסק בעבודה פשוטה של רעיית צאן? גם הבעל שם טוב לפני שנצטוו להתגלות (על ידי רבו אחיה השילוני), יכול היה לעסוק בלמוד תורה, או ללמד מבגרים, ולמה הוא עסק דוקא בחנוף ילדי ישראל הצעירים, דבר שדרש ממנו להיות מנח בכך ולא בדברים אחרים?

למדול ועד קטן

חברותא: אלא, דבר זה מלמד אותנו שאדם גדול נבחן דוקא בהתעסקותו והתמסרותו אל הקטנים והפשוטים, אם זה הצאן ואם זה ילדי ישראל. ובזכות כך הם זכו להבחיר על ידי השם למנהיגי ישראל.

חנוף ילדי ישראל, הוא דבר חשוב ביותר שנוגע לכלם. גם הלמדן וראש הישיבה הגדול צריף להתמסר למען חנוף ילדי ישראל, בדרך של רועי ישראל ובדרך של רבותינו נשיאינו, וכפי שאמר פעם הרבי: "אחד מקני האפי העקריים של חב"ד-ליובאוויטש הוא ההדגשה על חנוף. זוהי מסרת שראשיתה עוד מהבעל שם טוב, מיסד החסידות, שהתחיל את הפעילות החנוכית שלו עוד לפני התגלותו, בכך שהיה מלמד דרדקי. מסרת זו נמשכה אצל תלמידו וממלא מקומו של המגיד, אדמו"ר הזקן, וכן אצל נשיאי חב"ד, עד למורי וחמי אדמו"ר".

נשיאי ישראל

שליח/ה: קשר נוסף ביניהם: שלשתם היו נשיאי ישראל. משה היה נשיא הדור הראשון של עם ישראל והרמב"ם גם מגדיר אותו כמלך ישראל. דוד היה נשיא וגם הראשון למלכי בית דוד. הבעל שם טוב היה הנשיא הראשון מבין נשיאי החסידות.

ואיך זה קשור לחג השבועות?

אלא, מתן תורה הפך את עם ישראל ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש" – לעם שמיחד ומבדל משאר אמות העולם.

מה משמעות הדבר שיהודי הוא כמו מלך?

ממלכת כהנים

חברותא: כשמלך רוצה משהו, אף אחד מהאזרחים לא יכול לעצר אותו ולמנע ממנו את מבקשו. כך גם יהודי צריף לגשת לקיום מצוה מתוך ידיעה שהשם מנה אותו ל"מלך", במובן הזה שאי אפשר להפריע לו לקיים את המצוה. עליו לקיים את המצוה כאלו ששום דבר אחר לא חסר לו ולא מפריע לו. כשהוא יתנהג כך, השם יעזר לו להתעלות מעל טבע העולם. זה נשמע טוב, אבל איך אפשר לדרש מיהודי שירגיש ששום דבר לא מפריע לו, בשעה שיש דאגות של בריאות, פרנסה ועוד דאגות שונות ומשונות?

בשביל זה השם נתן לנו את הצדיקים, נשיאי ישראל והמלכים שבכל דור ודור, ובענין שלנו את משה, דוד והבעל שם טוב – שמעניקים לנו את הכוח לעבד את השם כראוי ל"ממלכת כהנים".

יְלֵד נּוֹסֵעַ לְיּוֹבְאָוּיטֶשׁ

פֶּרֶק שְׁנִי

תקציר: הילד אברהם דובער בן השש זוכה להתלוות לאביו במסעו לליובאוויטש, אל הרבי ה'צמח צדק'. בתאור חי וצבעוני הוא מציר בערגה ובגעגועים את המסע.

מגיעים לליובאוויטש

כעבר יומים נוספים של מסע, בהם פגשנו בדרכנו כמה מגדולי החסידים – רבי הלל מפאריטש ורבי נחמיה מדוברובנה, ביום חמישי בערב, הגענו לעירה ליובאוויטש.

בערב שבת קדש, כשעה קדם שקיעת החמה, הנה כבר היה בית הכנסת הגדול מלא אנשים מפה לפה, ועל הבימה אשר באמצע בית הכנסת עמדו בני הרבי ואחדים מזקני החסידים, ובתוכם רבי איזיק מהומיל. והנה נשמע הפרוזה, פי אדמו"ר ה'צמח צדק' בא, השלף הס, וכל העינים מביטות אל המקום משם בוא יבוא אדמו"ר. ממקום עמידתי על אחד התנורים, ראיתי והנה איש לבוש בגדי לכן, וכובע שער בראשו, הולך וקרב אל הבימה וישב לו על הכסא המוכן לו, ואמר בפני הקהל מאמר חסידות.

היחידות הראשונה

זוכר הנני איך נכנסתי אז עם אבא לכבוד קדשת אדמו"ר. שעות רבות עמד אבא בחדר הראשון לחפות עד אשר יוכל להפנס לכבוד קדשת אדמו"ר, ואותי הושיב על החלון. ומכיון שבאה השעה המאשרה להפנס לרבי, בקש אבא את העומדים כי יקרבוני אליו, והעבירוני מיד ליד ממעל לראשי החסידים העומדים בחדר. אבא נכנס לחדר כבוד קדשת אדמו"ר ואני אחריו אחוז בכנף בגדו. החדר שבו ישב הרבי היה חדר גדול. ליד הכתלים עמדו 'מגדלים' מלאים ספרים, הרבי ישב אצל שלחן גדול ועליו היו איזה ספרים, פתקאות וקפות קפות של מטבעות, ושני נרות דולקים על השלחן.

בהפנס אבא לחדר הרבי, הביט הרבי בספר שהיה מנח פתוח לפניו, ובהתקרב אבא למקום שבת כבוד קדשת אדמו"ר, הגביה הרבי עיניו מהספר ויבט בפני אבא ובפני. אבא רעד בכל גופו, גם אני נבהלתי והתחלתי

בלב אחד

שליח/ה: את פרשת במדבר קוראים תמיד לפני חג השבועות. פרשה זו מלמדת אותנו כיצד אנחנו צריכים להתכונן בכל שנה לקבלת התורה בחג השבועות, כמו בפעם הראשונה.

חברותא: הפרשה מספרת שכשבני ישראל הגיעו להר סיני – ויחן שם ישראל נגד ההר, הם עצרו וחנו שם. "ישראל" בפסוק זה הוא לא שם של אדם אחד, אלא פנוי לכל עם ישראל. אם כך היה צריך להיות כתוב "ויחנו שם ישראל" ולמה כתוב "ויחן" כאלו שמדבר באדם אחד?

מסבירים לנו חכמינו, שבאמת בני ישראל היו באותו זמן כמו בן אדם אחד. קדם לכן, עוד היתה חסרה להם אחדות, אף כשהם חנו מול הר סיני הם היו באחדות ובהבנת ישראל אמיתית "כאיש אחד בלב אחד", ולכן הם זכו לקבל את התורה שענינה הוא לעשות שלום בעולם – לחבר את העולם והאדם עם הקדוש ברוך הוא.

שליח/ה: יש גם אנשים שמתאחדים יחד לעשות דברים לא טובים, חלילה. כמו 'דור הפלגה' שהתאחדו לבנות את מגדל בכל ולמרד חלילה בהשם. אבל השם הפריד אותם ופזר אותם. לאחדות שלהם לא היה קיום והמשך.

לאיזו אחדות יש המשך? איזו אחדות מחזיקה מעמד? כשיהודים מתאחדים סביב התורה והמצוות! לכן כתוב "ויחן" – לשון יחיד. איפה? "נגד ההר" – ההכנה לקבלת התורה היא זו שפעלה בהם את האחדות.

חברותא: כך גם השנה, ובכל שנה לקראת זמן מתן תורה, עלינו להתכונן לחג השבועות, מתוך אהבת ישראל. וכפי שאמר אדמו"ר הזקן, אהבת ישראל היא הכנה ראויה להגיע לאהבת השם, ולכן כשאנחנו אוהבים את השני באמת, אנחנו משתדלים לקרב אותו לתורה ולמצוות, וכך זו אחדות אמיתית שמכינה אותנו לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ב, עמ' 297 ואילך)

רצו על עשיוע

נוח של משחק

משחק יכול לעשות מה שספורים, דבורים והרבה מלים לא יכולות. הוא מקרב, מבדח והופך את האווירה לקלילה ונעימה יותר. אפשר לשחק מרחוק? דרך הטלפון? בעז"ה הכל אפשרי! מידי חדש יופיע המדור על מנת לחזק ולרענן את הקשר. יש לכם רעיון למשחק? נודה לכם אם תשתפו אותנו בכתבת: hebrew@myshliach.com

הוראות למשחק 'טלבינגו'

המטרה: לבדק כמה אנחנו כבר מכירים...

במשחק הזה, אנחנו ננסה לראות כמה אנחנו מכירים את דפוס החשיבה של החברותא שלנו.

איך זה קורה?

כל אחד ממלא בשורת המשבצות ספרות מ 1-10 (לא בסדרה)

לאחר מכן מקריאים יחד אני מלאתי במשבצת א' את הספרה (?)

מי שהמספר שלו גבוה יותר קורא את המשג שמופיע ב תרמילון לפי האות ומנסה למצא מה חושב החברותא שלו ברגע שמיעת המשג

במדה והמספרים שוים שניכם צריכים לעשות זאת.

מוכנים? בהצלחה!

שורת המשבצות

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י

תרמילון

- ו. טיול
- ז. למוד
- ח. פיצה
- ט. שליחות
- י. מטוס
- א. מזנדה
- ב. קעמפ
- ג. כף
- ד. סנדוויץ טונה
- ה. מישליח

הידעת?

חבריך כבר רוכשים מבנים!!

י"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י

לבכות בלחישיה, והרבי הושיט יד קדשו לקחת הפתקא אשר ביד אבא, פי מרב חרדתו נשאר אבא לעמד במקומו מבלי דעת מה לעשות. אבא עמד דומם, ראשו כפוף למטה, ומעיניו נשרו נטפי דמע על הרצפה, ברגעים הראשונים עוד התאפק מבלי הרים קולו, אבל כעבר זמן מה התפרץ בקול בוכים, וכשראיתי שאבא בוכה, נתפנץ לבבי ואבכה חרישית, ואביט בפני קדשו של כבוד קדשת אדמו"ר. משך זמן מה קרא הרבי את הפתקא שהגיש לו אבא, ובעת קראו הנה פעמים ושלוש הסתכל בפניו של אבא וגם בפני, ואחרי כן דבר עם אבא. משהתחיל הרבי לדבר עם אבא, הפסיק אבא מלבכות, כששפתותיו נעות, לחזר אותם הדברים אשר הרבי אומר, בלחישיה וקולו לא ישמע.

זמן ארך דבר הרבי עם אבא. אחרי כן שאל אבא את הרבי איזה שאלות, והרבי ענהו, וככלותו לדבר אמר אבא, בני זה – מראה עלי – הנני בעזרת השם יתברך מכניסו ל'חדר', והנני מבקש את רבנו לברכו, ויקרבני אל הרבי. כרגע התבונן כבוד קדשת אדמו"ר ויעצם עיני קדשו, וכעבר רגעים אחדים פתח עיני קדשו ויבט עלי, ויאמר: "תהי שקדן ואל תהי הולך בטל, ויעזרך השם יתברך להיות למדן וחסידי". "אמן", ענה אבא בקול רם, ואני אחרי.

מחול היחידות

כצאתנו את פני הקדש ובאנו למנין הקטן, לקחני אבא על זרועותיו ויצא במחול עם החסידים הששים ושמונים ברקודים ובשירים. פי כן משפט (מנהג) הימים ההם, אשר כל הזוכה להיות אצל הרבי ביחידות, הנה בצאתו מהקדש יוצא במחול. שעה ארצה רקד אבא עד אשר כל בגדיו היו רטבים מזעה, כאלו הוציאום מערבת מים, וישב על אחד הספסלים בפנת בית הכנסת להנפש (לנוח), ויאמר לי: "עתה הנפש מעט, ואחרי כן נלך להאכסניא שלנו".

ראיתי אשר אבא רוחו טובה עליו ואם פי עיף ויגע הוא במאוד, הנה בכל זאת בכפיו יספק וברגליו ירקע לעמת המרקדים, ומזמן לזמן מכה באצבע צרדה ובשפתותיו ישרק בקול דק אדיר המגביה רוחם של יגעי מחול, ונותן להם עצמה למהר רקודם.

מאז ומקדם אהבתי את השמחה בכלל ואת המחול החסידי בפרט, ומהיום שהנני זוכר עצמי, הנני זוכר את המחול החסידי, וכאשר הייתי עוד בגיל הזחילה, זוחל על ארבע מבלי יכלת לעמד על רגלי, הנה כשהיו מחזיקים בי או כשהיו מעמידים אותי בהליכון הייתי רוקד כאותן הרקידות שראיתי בבית אבא, וכאשר התחלתי ללכת ולבטא מלים אחדות, הייתי צועק כי חפצי לרקד במחול החסידים...

פיק שלישי ואחרון, בשבוע הבא בעזרת השם

י"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י

